

Matthew Costello en Neil Richards

Een dodelijk plot

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Zwaardgevecht

Daniël bracht zijn verrekijker naar zijn ogen, en naast hem deed zijn beste vriend Tom hetzelfde.

De verrekijker van Daniël was maar klein; zijn moeder gebruikte die om vogels te determineren die op hun voederhuisje in de tuin afkwamen. Maar Tom had de militaire veldkijker van zijn vader meegenomen, echt een joekel.

Hier, op de top van een heuvel, hadden ze allebei in elk geval een geweldig uitzicht.

Ze konden neerkijken op de glooiende weilanden van Pelham Farm, die nu in een echte filmset was veranderd.

Dit was absoluut de beste plek om alles te zien.

‘Kijk,’ zei Daniël tegen Tom, ‘ze zetten alle paarden op een rij.’

‘Schitterend zeg, net echt. Zie je die mannen in harnas? Maar wat zijn die witte dingen daar, bij de camera’s?’ vroeg Tom.

Daniël keek van de rij acteurs te paard naar de plek waar hij een van de grote camera’s kon zien. Aan weerszijden zag hij enorme witte zeilen hangen.

‘Ik weet het niet precies. Het lijkt erop dat ze daarmee het licht opvangen of zo.’

Waarom ze meer licht nodig hadden, wist hij niet goed.

Vandaag was het stralend zonnig en het voelde zelfs warm aan voor een lentedag. Fris groen gras op het weiland, struiken en bomen die allemaal weer tot leven kwamen.

De winter was eindelijk voorbij. Precies op tijd, want de paasvakantie begon over een paar dagen...

‘Hé, kijk! Ik denk dat dat de regisseur is,’ zei Daniël.

‘Wie? O, wacht, de man die met zijn armen zwaait?’

‘Zou kunnen. Het lijkt een totale chaos daar,’ zei Daniël.

Mannen in spijkerbroeken namen de paarden aan de leidsels mee om ze strak in het gelid te zetten.

Maar één paard, dat een intens zwarte vacht had die in de zon glansde, bleef zonder ruiters achter. Een vrouw met blond haar, gekleed in een paarse japon met pofmouwen, liep naar het dier toe.

De zwarte hengst schudde zijn hoofd, en er kwam een man aangelopen die de teugels vastpakte en een krukje naast het paard neerzette.

Daniël zag dat de vrouw omhoogkeek naar het paard, met hulp van de man het zadel vastgreep en op het paard ging zitten, met haar beide benen aan één kant.

Amazonezit, dacht Daniël.

Op elk paard zat nu een acteur, de hele rij stond rustig te wachten. De man die volgens Daniël de regisseur was, ging de rij acteurs af, waarbij hij druk gebaarde. Daarna keek hij achterom naar het laatste paard, de glimmende hengst met de vrouwelijke ruiters.

Daniël kon vanaf zijn plek niet horen wat de regisseur zei, maar het leek erop dat hij iedereen nog laatste instructies gaf.

‘Wat is dit cool,’ zei Daniël.

‘Toch zie ik maar één microfoon; zie je dat ding aan die lange staaf? Hoe nemen ze dan al het geluid op?’ vroeg Tom.

De laatste jaren was Daniël een steeds grotere filmfan geworden; hij dacht zelfs dat hij best ooit in de film- en tv-wereld zou willen werken.

In de schoolbibliotheek las hij alle boeken die hij over het maken van films kon vinden.

‘Dat doen ze later,’ zei hij. ‘Dat heet “nabewerking”. Ze nemen alle benodigde dialogen opnieuw op in een studio. Net als alle geluidseffecten...’

‘O,’ zei Tom. ‘Klinkt logisch.’

‘De paardenhoeven op de grond, het gekletter van de har-

nassen... Al dat soort geluiden. Ze noemen dat Foley sound.’

‘Foley? Hoe dat zo?’

Daniël lachte en zei: ‘Dat is de man die de geluidseffecten heeft uitgevonden.’

‘Echt?’ vroeg Tom lachend.

‘Ja, zijn naam was Jack Foley. Dat was in de tijd dat er films met geluid kwamen. Bijna honderd jaar geleden.’

‘Als jij het zegt...’

‘Wacht. Wie is dat?’ Daniël zag dat de man die de regisseur leek te zijn wegliep van de paarden en de acteurs. En nu verscheen er een andere man aan de zijkant, met een honkbalpet op. Hij leek sterk op een van Daniëls favoriete regisseurs, Steven Spielberg.

En nu gaven de mannen die de teugels van de paarden vasthielden ze door aan de acteurs, die allemaal donkerbruine kostuums met glinsterende maliënkolders droegen en het vizier van hun helm open hadden staan.

‘Ik denk dat dát de regisseur is,’ zei Daniël. ‘Kijk maar hoe iedereen naar hem luistert. Kan niet anders.’

En nadat de regisseur naar links en rechts had gewezen, ging iedereen die niet in kostuum was een eind achteruit, totdat het tafereel er voor de lens van de enorme camera uitzag als een scène van vierhonderd jaar geleden.

Want dat was het tijdperk waarin de film speelde.

Daniël wist niet veel over het verhaal van de film, alleen dat het ging over een conflict tussen koning Karel I en Oliver Cromwell over een vrouw...

Toen hij er voor het eerst over had gelezen, had het als het zoveelste saaie liefdesverhaal geklonken. De titel beloofde niet veel goeds: *De roos van Cherringham*, en de beschrijving – ‘ze brak hun harten en verscheurde een land’ – wees precies op het soort film dat Daniël het liefst wilde vermijden.

Maar deze scène – met de soldaten, de paarden en de zwaarden – duidde alvast op een hoop actie.

Daniël zag nu dat de regisseur naar de camera toe liep. Maar in plaats van door de camera naar de filmset te kijken, hurkte

hij neer bij een ander groepje mensen op lage stoelen.

‘Ik denk dat hij op een soort monitor kan zien wat er allemaal gefilmd wordt,’ zei Daniël.

‘Echt heel cool,’ zei Tom. ‘Vanaf hier kun je alles zien.’

Het was uitgesloten dat ze op het weiland dicht bij de set hadden kunnen komen, want het gebied was afgezet met linten en er liepen beveiligers die het publiek op afstand moesten houden.

Maar hier?

Niemand bewaakte deze heuvel die over het slagveld uitkeek.

De regisseur stak zijn hand op.

Weer een armzwaai.

Opeens... kwamen de paarden in beweging.

De rij paarden met de soldaten had nog maar een paar stappen gezet toen er van links een ruiter in vol ornaat in vliegende vaart op hen af galoppeerde.

‘Wie is dat?’ vroeg Tom.

‘Misschien is dat Cromwell,’ opperde Daniël. ‘Het is in elk geval een van de sterren.’

En net toen die ruiter de set op reed, hield de rij paarden halt.

Maar de zwarte hengst met de vrouw erop... bleef niet meteen staan, zoals de andere paarden.

Dat paard deed een stap naar voren en toen weer naar achteren, alsof het in de war was.

‘Zie je dat paard achteraan, met de koningin erop? Ik denk dat er iets vreemds aan de hand is,’ zei Daniël.

‘Je hebt gelijk. Het lijkt... zenuwachtig.’

Maar de actie leek door te gaan, nu de acteur die de set op was gegaloppeerd naar de vrouw wees en met zijn paard de weg probeerde te versperren.

‘Ik vraag me af wat ze zeggen,’ zei Tom.

Dat gold ook voor Daniël, maar hij richtte zijn verrekijker steeds weer op de vrouw die zijdelings op het paard zat in haar

lange jurk, die bijna de modderige grond raakte.

Nu trok de acteur in volle wapenrusting in een vloeiende beweging zijn zwaard. Het zonlicht dat op het metaal weerkaatst werd, was als een felle flits boven op de heuvel zichtbaar.

‘Wauw,’ zei Tom.

Ook de andere militair, die de rij mannen aanvoerde en duidelijk de vrouw beschermde, trok zijn zwaard.

Het mooiste van alles was dat ze op elkaar insloegen. De zwaarden, die volgens Daniël niet echt konden zijn, kletterden zo luid op elkaar dat het zelfs vanaf hun uitzichtpunt te horen was.

En alle paarden bleven doodstil staan toen de twee zwaarden weer door de lucht vlogen en tegen elkaar sloegen.

Alle paarden... volstrekt roerloos...

Behalve de hengst achteraan, waarop de vrouw in de lange jurk zat...

Dat toch al onrustige paard deinsde plotseling achteruit, liet zijn hoofd zakken en maakte aanstalten om te keren. En terwijl het zwaardgevecht doorging, zag Daniël plotseling dat de mannen aan de zijlijn in beweging kwamen.

‘Er is iets mis,’ zei Daniël.

Hij kon zien dat het zwarte paard, dat met zijn grote hoofd knikte, wild met zijn hoeven op de grond stampte, terwijl het zo snel mogelijk uit de rij wilde wegdraaien.

En terwijl mannen van alle kanten op het paard afrenden, inclusief de regisseur, hield Daniël zijn verrekijker strak op het paard gericht.

De actrice hield de teugels strak; ze leek doodsbang!

Er stond iets te gebeuren.

Nu werd de verbeelding plotseling realiteit.

2. Een vallende ster

‘Dit is echt niet oké, Tom,’ zei Daniël. ‘Er is iets heel raars aan de hand met dat paard.’

De mannen die het paard in bedwang moesten houden waren nog niet ter plaatse op het moment dat hij dat zei, en nu stampte het paard niet meer alleen woest op de grond, maar kwam het op de achterbenen omhoog, alsof het over een enorm hek wilde springen.

De hengst torede boven de andere paarden uit.

En door die plotselinge beweging vloog de actrice die op het paard zat door de lucht, zonder dat iemand zo dichtbij was dat hij haar kon opvangen.

Het ging allemaal razendsnel.

De andere acteurs draaiden zich op hun volgzame dieren om en zagen dat de vrouw met haar blonde haar wapperend om haar gezicht op de grond tuimelde.

‘Daniël!’ riep Tom. ‘Dat overleeft ze niet!’

Daniël zei niets, maar het zag er inderdaad levensgevaarlijk uit.

De hengst, die nu buiten zinnen was, stampte met zijn voorbenen op de grond; het leek alsof hij die boven op de actrice had geplant.

Het dier steigerde weer – nog steeds recht boven haar, alsof hij haar als zijn prooi wilde opeisen.

Iemand moet iets doen, dacht Daniël.

Toen het paard weer met vier benen op de grond stond en er van alles met de actrice had kunnen gebeuren, kwamen

drie, vier mannen eindelijk ter plaatse en greep een van hen de teugels vast.

Een ander sloeg zijn arm om de nek van het paard.

Twee anderen schoten naar de flank, alsof ze de vrouw op de grond konden beschermen.

Er kwamen nog meer mannen aanrennen, die haar snel opzijtrokken.

Dit is heel wat anders dan we hadden verwacht, dacht Daniël.

Was de actrice gewond?

‘Tom, kun je zien of alles goed met haar is?’

‘Ik weet het niet. Ze beweegt niet.’

Daniël en zijn goede vriend keken allebei toe, zonder iets te zeggen. Uiteindelijk stond de actrice met hulp van twee mannen op, als een voetballer na een gemene overtreding.

Ze zwaaide naar de filmcrew.

En dan – heel vreemd – applaus.

Daniël hoorde zelfs een paar mensen fluiten.

Maar hij zag ook dat de zwarte hengst werd weggeleid, terwijl hij nog steeds naar links en rechts probeerde te trekken.

De andere paarden bleven roerloos staan. De acteurs in hun kostuums en zware wapenrusting bleven op de dieren zitten zonder ook maar iets te doen.

De regisseur liep haastig naar de actrice, sloeg een arm om haar heen en leidde haar weg van de set.

Maar eerst gebaarde hij nog naar een paar leden van de crew.

De witte zeilen bij de camera gingen omlaag.

Sommige acteurs stegen met de nodige moeite van hun paard, terwijl andere wachtten totdat iemand te hulp schoot.

Daniël liet zijn verrekijker zakken en draaide zich naar zijn vriend toe.

‘Jemig, dat was me wat.’

‘Heel apart! Ik dacht dat films veilig moesten zijn. Het ziet er altijd gevaarlijk en spannend uit... maar toch is het volkomen veilig.’

Daniël knikte.

Na het ongeluk leken de filmopnamen voor vandaag beëindigd.

En hij dacht: juist. Veilig. Het is allemaal alsof.

Maar wat ze net hadden gezien, zag er helemaal niet veilig uit.

Sarah keek naar haar zoon, die de kip parmigiana in hoog tempo in zijn mond liet verdwijnen.

Het lijkt wel of hij die kip inademt in plaats van hem op te eten, dacht ze.

Ze bewaarde een bord voor Chloë, hoewel haar dochter had gezegd dat ze waarschijnlijk bij haar vriendin Steffi bleef eten nadat ze samen huiswerk hadden gemaakt.

Huiswerk maken.

En vast ook over jongens praten.

Jongens.

Onvermijdelijk, wist Sarah.

Flink smakkend deed Daniël verslag van zijn spionagebezoek aan de filmset.

‘Het zag er echt geweldig uit, mam; al die paarden, allemaal hartstikke echt. Heel veel mensen ook. Weet je dat de meeste lui daar zomaar wat rondhangen? Verder doen ze niks.’

Weer verdween er een volle vork met het kip-kaasmengsel in zijn mond.

‘En de actrice? Leek alles in orde met haar?’

Een paar keer kauwen, en dan: ‘Ik denk het wel. Ze stond namelijk op en zwaaide naar iedereen. Maar dat paard... dat deed ontzettend wild.’

Vreemd, dacht Sarah. En dat bij zo’n grote productie. Je zou denken dat ze alle voorzorgsmaatregelen namen om de veiligheid van de acteurs te garanderen, vooral de hoofdrolspelers.

‘En die andere paarden bleven gewoon staan. Heel braaf. Maar die zwarte? Een schitterende hengst, gitzwart, maar hij leek totaal onbeheerst.’

Sarah knikte.

Cherringham was in rep en roer door de komst van een filmproducent die dit Burgeroorlog-epos wilde verfilmen.

Het was druk in de winkels, pubs en restaurants zaten vol en de filmcrew had Repton Hall in bezit genomen als productiebasis. Sarah had gehoord dat alle hoofdrolspelers daar waren ondergebracht, terwijl de rest van de cast en de crew de hotels en B&B's in het dorp volledig bezet hielden.

Het was een flinke opsteker voor het dorp, zoveel was zeker, al had ze wel gemopper gehoord van inwoners die in de winkels over 'al die lui van buiten' klaagden. Parkeren in het centrum van het dorp was een hopeloze uitdaging geworden.

Ze was van plan om een artikel over de film te schrijven voor de nieuwsbrief van Cherringham. Het was tenslotte de eerste film ooit die in het dorp werd opgenomen.

'En toen zijn ze gestopt met filmen?'

'Ja. Al waren ze misschien toch al klaar voor vandaag. Of ze moesten een ander paard nemen. Morgen zijn ik en Tom van plan...'

'Tom en ik...'

Daniël grijnsde. 'Ja, ik en Tom. We gaan er morgen na school in elk geval meteen weer naartoe. Al zou ik dolgraag net zo'n verrekijker als hij hebben.'

'Die van mij is prima om de winterkoninkjes en roodborstjes te spotten.'

'Mam, de verrekijker van zijn vader was echt geweldig.'

Daniëls bord was leeg, zijn eetlust was de laatste tijd zo groot dat alles wat ze hem voorzette in een bodemloze put leek te verdwijnen.

'Wil je nog wat?'

'Heerlijk! Graag.'

Sarah pakte zijn bord en legde er nog een kipfilet op met een klodder saus en schepte er nog wat van de penne bij.

Ze wist dat ze niet zo'n goede kokkin was, maar dit gerecht viel altijd in de smaak.

Ze zette het nogmaals volgeladen bord voor Daniël neer. 'Als je er maar voor zorgt dat al je huiswerk af komt.'

Een knikje. Daniël werkte hard; daarover had ze geen klachten.

Toch wist ze dat dat zomaar kon veranderen nu hij ouder werd en de puberteit op de loer lag.

En dan zou ze in haar eentje haar handen vol hebben aan twee tieners.

Ze hield zielsveel van hen, maar het was niet altijd gemakkelijk.

Net op het moment dat ze wilde opstaan om de vaatwasser te vullen, een taak waar Daniël altijd bij hielp, hoorde ze de fanfare-ringtone van haar telefoon.

Waar lag dat ding nou weer?

Juist.

In de woonkamer, maar wel onder in haar handtas.

Ze liep erheen en haalde de telefoon tevoorschijn.

‘Met Sarah? Hoe gaat het, lieverd?’

Haar vader.

Ze belden elkaar niet vaak, maar Sarah zorgde ervoor dat ze minstens eenmaal per week bij haar ouders langsging. Soms dacht ze dat ze zich zorgen maakten over haar – en over de opvoeding van de kinderen.

Ze hadden haar scheiding zwaar opgenomen, en hoewel dat nu een paar jaar geleden was, vonden ze het nog steeds moeilijk om te accepteren dat ze een alleenstaande moeder was.

‘Hoi, pap. Alles in orde?’

Een lichte aarzeling.

‘Ja, alles is eh... in orde. Luister, we hebben Will Goodchild hier op bezoek. En ook iemand van die film die ze aan het maken zijn. Kun je misschien even langskomen?’

‘Zeker. We zijn klaar met het avondeten en Daniël gaat nu met zijn huiswerk beginnen.’

‘O, en Sarah... Ik heb Jack gevraagd om mee te komen.’

En dat verraste Sarah totaal.

Jack?

Met Will Goodchild, de dorps historicus?

Dit was duidelijk niet zomaar een afspraak – er was iets aan de hand.

Ze wilde haar vader vragen waar het precies om ging.

Maar als ze wat geduld had, kreeg ze na een autoritje van tien minuten ook antwoord.

En ze dacht: Jack vraagt zich vast en zeker ook af wat dit te betekenen heeft.

‘Ik kom er zo aan, pap,’ zei ze. ‘Doei!’

Ze liep naar de keuken om tegen Daniël te zeggen dat ze even weg was.

En hoewel ze veronderstelde dat hij het zeker spannend zou vinden om te horen dat ze iemand uit de film ging ontmoeten, wilde ze hem nu alleen maar laten weten dat haar vader over iets wilde praten.

Omdat ze al een paar jaar met Jack samen detectivewerk deed, duurde het niet lang voordat er allerlei vragen in haar opkwamen.

En terwijl ze haar kleine huis uit rende, moest ze toegeven dat ze er enorm van genoot als dat gebeurde.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel

E-book september 2024

Oorspronkelijke titel *Final Cut*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keule

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7635 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7636 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.